

Különbség az evangélikus úrvacsora és a római-katolikus Oltáriszentség között

Az első oszlop

Lényeges és létfontosságú a különbség az evangélikus-protestáns úrvacsora és a katolikus szent Eucharisztia között. Sajnos ennek a különbségnek az ismerete sok katolikusnál is elhalványult. A növekvő tudatlanságot használja ki a hamis ökumenizmus, hogy megerősítse a „vadállat” szobrát, a hamis Krisztust és a hamis egyházat. Azoknál a katolikusoknál, akik nincsenek tisztában ezzel a döntő különbséggel, vagy egyenrangúnak tekintik az úrvacsorát a szent Eucharisziával, fennáll a veszélye annak, hogy követik a „vadállat” szobrát.

Ez kemény kifejezés, de az igazság mindig kemény. Az igazságért vállalta Jézus Krisztus a keresztre feszítést. Ezen kívül vannak olyanok, akik az evangélikus úrvacsorát hitelesebbnek találják, mert nem tudják elhinni, hogy Jézus a katolikus Egyház legnagyobb titkában, az Oltáriszentségben, testben, lélekben, istenségben és emberségében valóban jelen van. Inkább azt a véleményt képviselik, hogy az úrvacsora Jézus testének és vérének szent emléke. Ezt valóban könnyebb elhinni. Mivel az úrvacsora és a Szent Eucharisztia különbségének a tudása a közeljövőben sorsfordító jelentőségű lesz, ezért szükséges a különbség megvilágítása.

Úrvacsora kontra Szent Eucharisztia

A katolikus Egyház a Szentírásra és az őskeresztények hitére utalva hét szentséget tart számon. Az Egyháznak ezt a központi teológiai álláspontját Luther Márton élesen támadja. A hét katolikus

szentség: keresztség, bűnbánat szentsége, oltáriszentség, bérmálás, házasság betegek kenete, és az egyházi rend (**papszentelés!**)

A katolikus Egyház öt szentségét, mint a szentgyónást (fülbeigónás), bérmálást, házasság szentségét, betegek kenetét és mindenekelőtt az egyházi rendet (pappá szentelést), Luther elveti és megszünteti. Luther két szentséghez ragaszkodott, a kereszteléshez és az úrvacsorához.

A kettő közül a katolikus Egyház számára csak a keresztség elfogadható. Luther másik szentsége, az úrvacsora a katolikus Egyház számára érvénytelen, mivel az Egyház szentségfelfogása lényegét tekintve egészen más.

A katolikus Egyház azt mondja, hogy csak a 2000 éves szentelési láncban (az apostoli folytonosság, szukcesszió) álló, papszentelés szentségével felszentelt püspököknek és papoknak van hatalmuk a szentmisén a kenyeret és bort Jézus testévé és vérévé átváltoztatni. A püspökök és papok a katolikus Egyház szentelési láncába tartoznak, amely Jézussal és az apostolokkal kezdődik. Az apostolok továbbadták a szentelést utódaiknak, a püspököknek, a püspökök a papoknak. Így jött létre a katolikus Egyházban egy folyamatos szentelési lánc, az apostoli szukcesszió.

Luther és a többi reformátor, amennyiben ők katolikus papok voltak, nem adhatták tovább a szentelést utódaiknak, a protestáns lelkészeknek, lelkésznőknek, mert ők maguk nem voltak püspökök, akiknek ehhez joguk lett volna. Ez azt jelenti, hogy a katolikus Egyház papsági hivatala a protestáns közösségekben megszakadt, megszűnt. Ez is azt bizonyítja, hogy az úrvacsora szentsége katolikus nézőpontból érvénytelen. A mai protestáns papok és püspökök a katolikus tanítás szerint nem papok és püspökök, ezért nincs meg a hatalmuk ahhoz, hogy a kenyeret és bort Krisztus testévé és vérévé változtassák.

Erre a tanításra Luther ellentétes állítással reagált, és azt hirdette: Egyedül a hit adja meg az Egyház szentségeinek az erőt, vagyis

az úrvacsoravétel helyett ez a gyakorlatban annyit jelent: „Higgy, és már részesültél benne.”

Luther elveti a felszentelt papságot, és azt állítja: „Minden keresztény szellemi lény, és nincs köztük különbség...”

Kálvin és Luther között vita alakult ki. Kálvin a kenyeret és bort, Lutherrel ellentétben csak jelképnek tartja.

A katolikus Egyház azt mondja, hogy a pap által történt átváltoztatás Jézus testévé és vérévé addig valóban él, amíg a kenyér és bor anyaga megmarad. Ezért van az, hogy a római-katolikus tabernákulumban az átváltoztatott ostyában rejtve és eltakarva jelen van Jézus.

Luther ezzel szemben azt tartja és azt állítja, hogy Jézus csak a vétel pillanatában van jelen, azután a kenyér és a bor ismét csak kenyér és bor marad.

Ezért nincs az evangélikus templomokban tabernákulum.

Azt, hogy mennyire tévedtek ebben is Luther és követői, a katolikus Egyház számos ostya-csodája bizonyítja. A keresztény történelemnek is mennyi hitetlen Tamása van, pedig számos rendkívüli esemény, Isten jele és csodája történik.

A történelem folyamán sok csoda történt az Oltáriszentséggel, és történik mind a mai napig. Az Oltáriszentség sok csodájának egyikét itt bemutatjuk, hogy dokumentáljuk a katolikus Egyház legnagyobb titkát. Ez egyike a legrégebb és legismertebb csodáknak. Ez is mutatja, hogy Isten a keresztény történelem hitetlen Tamásainak a hit jeleit és csodáit ajándékozza.

A lanciano i Oltáriszentség-csoda

„Talán a legjelentősebb Oltáriszentség-csoda egy olasz városban, Lancianoban történt. A nyolcadik században egy pap kételkedett abban, hogy a kenyér valóban Krisztus testévé, és a bor Krisztus

vérévé változik. Akkor hirtelen, a szentmise alatt, amikor az átváltoztatási szöveget elmondta, az ostya hússá, a bor pedig vérré változik. Ijedten, és a csodától mélyen meghatva, sokáig mozdulatlanul állt ott az oltárnál, míg végül könnyes szemmel fel tudott kiáltani:

Ti boldog jelenlevők! Hogy szégyelljem magam hitetlenségem miatt, Isten jósága ebben a legszentebb szentségben leplezte le magát, és szememnek láthatóvá tette magát. Gyertek, testvérek, imádkozzatok, és nézzétek meg Urunkat, Megváltónkat, aki hozzánk hasonló lett. Nyomban megmutatta ezt a csodát a körülállóknak, aztán az egész népnek. Gyorsan elterjedt a történet híre, és nagy zarándoklat indult Lanciano Oltáriszentség-csodájához. Mind a mai napig ez a húsdarab ép. A vér is megmaradt; öt nem egyforma részre osztották, amelyek együtt ugyanolyan súlyúak, mint egy-egy rész.

Évszázadokon keresztül a lancianói Oltáriszentség-csodát a hívők nagyon tisztelik, a zarándoklat és az ima soha nem hagy alább. Csak 1970-ben rendelte el Pacifico Perontoni, Lanciano érseke a hús és vér alapos tudományos vizsgálatát. A tudományos analízist a Siena-i egyetem és szakprofesszorok végezték, s bár több mint 1000 év telt el a csoda óta, nem merült fel kétség:

Az Oltáriszentség-csoda vére valóban igazi vér, és a hús valódi hús, szívizomszövetből származik. Kétség nem fér hozzá, hogy emberi vérről és emberi húsról van szó. A vérben levő proteinek normál arányban vannak elosztva, olyan, mint a friss emberi vérkép.

Az ostyát egy művészi elkészített szentségtartóban, a vért a tartó lábánál, két angyal által összefogott kristálykehelyben őrzik. Ebben a kehelyben történt a csoda. Ez a csoda nemcsak a hit megerősítésére szolgál, hanem egy gyengéd, sürgős meghívás arra, hogy gondolatainkat a titokzatos áldozatra terelje, amikor Jézus az ember megváltásáért felajánlotta magát – írta Bruno Sammaciccia, olasz publicista és tudós Lancianoról szóló tudósításában.”

Luther eltörli a szentmise-áldozatot

Vajon mondhatjuk-e, hogy nincs bizonyíték az átváltozás igazságára, a Szent Eucharisziára, Luther és követői teológiájával szemben az úrvacsorát illetően (bár az ostyacsoda tudományosan igazolt)? Van még egy bibliai bizonyíték arra, hogy az ő értelmezése az áldozatról hamis.

A római-katolikus Egyházban a szentmise-áldozat Krisztus vér nélküli keresztáldozata, a tiszta áldozati adomány, ami Istent ajánlja fel a világ minden oltárán napkeltétől napnyugtáig. A szentmise-áldozat megújítja, és a jelenbe ülteti azt, ami a Kálvárián végbement. A szentmise-áldozat folyamán a kenyér és bor valóban Krisztus testévé és vérévé változik. Ez a „mysterium tremendum”, egy megrendítő titok.

Az Ószövetségben Istennek állatokat áldoztak. Az Újszövetség áldozata Krisztus vértelen keresztáldozata. A szentmise-áldozat legmélyebb titkát a stigmatizált kapucinus, Pio atya kivételes módon mutatja be.

A szentmise-áldozat az Újszövetség örök áldozata, a keresztáldozat vértelen megújítása. A katolikus Egyház az apostolok ideje óta ünnepli a szentmise-áldozatot. Ebben a szentmise-áldozatban a keresztáldozat gyümölcseiből mint megváltási kegyelemben részesülnek a jelenlevők. Ahogy az Ószövetségben nem szűnt meg az állatok feláldozása Istennek, úgy az Újszövetség áldozata sem ér véget, vagy nem alakítható szimbólummá.

Jézus nyomatékosan figyelmeztet a szent helyeken történő fenyegető borzalomra (Mt 24,15), melyet már Dániel próféta is megjövendölt (Dán 9,27; 11,31). Ezt a fenyegető borzalmat nyilatkozatokból ismerhetjük, *„hogy az idők végén egy hitvány, de hatalmas király szövetségeseivel meggyalázza a szentséges várat, megszüntetik a mindennapi áldozatot.”*

Luther a szentmise-áldozat elvetését és elítélését a Zsidóknak írt levélből vette (az egyszeri áldozat): „*Amint az ember számára az a rendelkezés, hogy egyszer haljon meg, és utána ítéletben legyen része, úgy Krisztus is egyszer áldozta fel magát, hogy sokaknak bűnét elvegye. Másodszor nem a bűn miatt jelenik meg, hanem azok üdvözítéséért, akik rá várnak.*” (Zsid 9,27-28)

Luthert a Szentírás szószerinti értelmezése ennél a lényeges bibliai kijelentésnél is félrevezette. Mivel a reformátornak a napi vértelen szentmise-áldozat nem volt elfogadható, ezt a szentséget az utolsó vacsora emlékeként értelmezte.

Ha a kevés német püspökök egyike nyilvános előadáson az evangélikus úrvacsorát, mint a „tévedés kenyerét” említi, akkor ez mindent elmond.

Ebből a szemszögből nézve jobban megérthetik a katolikusok II. János Pál pápát, amikor óvott a berlini ökumenikus nap alkalmából a közös úrvacsora fogadásától.

Luther Márton eltévelyedése

Luther egyik nagy, dicséretre méltó tette, hogy a Bibliát lefordította német nyelvre. Két pillére volt annak, amire a protestánsok a római-katolikus Egyházzal szemben támaszkodtak: az egyik a „**Sola fide**”, a másik a „**Sola scriptura**”. Most röviden csak „Sola scriptura”-val foglalkozom, mert mindkettő tárgyalása meghaladná a könyv tematikáját.

A „Sola scriptura” azt mondja ki, hogy a hitben egyetlen mérvadó a Biblia, tehát nincs pápa, nincs egyházi hagyomány, nincs tradíció plusz Biblia, ahogy a katolikus Egyház tanítja. A protestáns „Sola scriptura” iróniája azonban az, ha az ember a Bibliát ismeri el egyetlen tekintélynek, maga a Biblia mond ennek ellent, mert sehol nem írja, hogy egyedül az Írás az egyetlen tekintély.

A valóságban a Szentírás a katolikus felfogást igazolja: a mérvadó isteni szó az Egyházban található: a tradícióban (2Tessz 2,15; 3,6) hitszónoklatában és tanításában (1Pt 1,25; 2Pt 1,20-21; Mt 18,17).

Luther Márton és követői nemcsak e tekintetben kerülnek el-
lentmondásba az Írással, hanem tragikus módon nem ismerték föl a pusztítás borzalmának és a napi szentmiseáldozatnak a jelentőségét, pedig Luther fordította le a Bibliát. Nem jött rá erre, amikor Jézusnak ezt a jelentőségteljes mondatát fordította, a Máté evangélium 24,15-et (vö. Mk 13,14), amikor Jézus figyelmeztetett: „*Amikor majd látjátok a szent helyen a Dániel próféta által megjövendölt gyalázatos pusztulást – aki olvassa, értse meg! –, akkor, aki Júdeában van, fusson a hegyekbe.*” (Dán 9,27; 11,31)

Jézus figyelmeztet a szent helyen történő iszonyatos rombolásra, melyet Dániel az idők végére jósolt, és Luther ezt is lefordította: „***Seregei felállnak, meggyalázzák a szent várat, megszüntetik a mindennapi áldozatot, és felállítják a vészhozó undokságot.***” (Dán 11,31)

Dániel beszámol arról, hogy az idők végén egy hitvány király három jelentős cselekedetet hajt végre. Hadaival meggyalázza a szent várat, megszünteti a mindennapi áldozatot, és felállítják a vést hozó undokságot (Luthernál az undokság képét). **A szent vár megszenteltelenítése azt jelenti, hogy a római-katolikus templomokban megszenteltelenítik és eltávolítják a legszentebb Oltáriszentséget, a napi szentmisét megszüntetik, amelyet pappá szentelése után még maga Luther Márton is bemutatót, majd megszüntetett, és amit bálványimádásnak nevezett. És végül az Antikrisztus egy undokságot (kép; szobor) állít fel.**

A napi (állat-) áldozatot az Ószövetségben egyszer már megszüntették, van egy utalás Dánielnél, hogy Antiohus IV. Epifanes, pogány király a jeruzsálemi templomot 168-ban meggyalázta, és pogány kultuszhelyet rendezett be. Az undokság képe vagy egy isten, a görög Zeusz képe vagy szobra, vagy valószínűbb, hogy egy kis oltárfelirat, amelyet az áldozati oltárra helyeztek, mint ahogy az 1Makk 1,45; 1,54; 6,7 írja.

Az undokság képe, amit az utolsó időkben a szent helyre tesznek, az Antikrisztus szobra lesz a tabernákulum helyett, amelyben egészen mostanáig a legszentebb Oltáriszentséget őrzik.

Pál is azt mondta: *„Semmiképpen el ne ámítsanak titeket, hiszen előbb be kell következnie az elpártolásnak és nyilvánvalóvá kell lennie a bűn emberének, a kárhozat fiának, az ellenségnek, aki Isten fölé emelkedik és mind a fölé, ami szent. Sőt Isten templomában foglal helyet, s azt állítja magáról, hogy Isten.”* (2Tessz 2,3-4)